

ליאור שטרנברג גן ביאליק

מר מילוש, שוכן עפר זה ארבע שנים
בקרוב, מדבר אלינו מבעד למותו הבהיר, מעבר
לפולנית. סודות מבישים מנסחים בניב רהוט,
מדק כמו מים. המח הקלסי, המודד ביד שהשנים
לא הרעידו, מגלה אלינו שוב את חדותו של הטבע הכולל.
למראה המזל, המאזנים הדקים האלה מוצאים אותנו
זכאים גם הפעם, ראויים ליפי המתוח
בין שמים ושרות לנגד עינינו.

באין מחברת אני כותב מהר על גבו
של עתק תאום מס נשכח מן השנה שעברה.
רחוב ביאליק, פנת המיסדים. הגן שנטע אי אז
משוררנו הלאמי מצל מחם הצהרים הגובר
אם כי גם הוא, אירוני בדרך השקטה, העצית -
האם מישוהו קורא את השלט הנאה המספר
על בית הקיץ שבקש המשורר להקים בדיוק כאן,
לפוש בצנת ירושלים מלהט תל אביב, ולא נסתייע,
ורק הגן, מעגל ארנים גבוהים, נותר להזכיר
לעוברים ושבים חסרי המשג, את תפארתה
של התרבות ההיא, המשוחחת בבתי קיץ,
בערבים קרירים של עיר הרים.

שְׁלוֹם לְכֶם מְשׁוֹרְרִים מֵתִים,
מִן הַמְּקוֹם שֶׁבוּ שִׁירַת הַיּוֹם בּוֹקֶעַת מִבְּתִים וּמִדִּירוֹת שְׁכוּרוֹת,
מִמְּכוּנֵיֹת שִׁישׁ־בִּיָּהוֹן מִמְּהָרִים אֶל סְדוּרֵי שִׁשִּׁי בְּצִהָרִים.
כָּאֵן בְּהֶשְׁקֵט הַזֶּה, בְּעֶצֶר שְׁעַת הָאֲמִצֵּעַ, רֵאשִׁית שָׂרֵב,
רַק אִשָּׁה רוֹסִיָּה מִבְּגֵרַת עִם נִכְדָּתָה לִיד הַמַּגְלָשָׁה,
כַּמָּה דְרוֹרִים מְקַרְיִים, פּוֹחֲזִים אֶל צֵל סִפְסָל וּבִתִּי
הַיְשָׁנָה טוֹב כָּל כֹּךְ לִידֵי בְּעִגְלָתָה הָאֲדָמָה.